

Andrea Andrea katsoo koulun portille päin. Se on nyt tyhjä, hän tiesi, että tyttö on siellä. Hän piilotteli ison pensaan takana, kuten aina. Andrea oli nähnyt tytön jo monena päivänä. Hän tiesi ettei Daliteilla ollut lupa olla niin lähellä koulua, muttei sanonut siitä mitään. Andrea oli utelias, hän ei ollut koskaan jutellut Dalitille. Äiti oli kertonut, että he ovat saastaista ja alentuvaa väkeä, jota tuli kartella. Äidin mukaan Dalitista oli turha kuvitella ystävää. Andrean teki mieli kuitenkin tutustua tuohon pensaassa piilottelevaan tyttöön. Muiden mielestä se oli väärin, mutta hän halusi tietää, että mikä Daliteissa oli niin kamalaa, ettei niiden kanssa voinut olla. Andrea vilkaisi ympärilleen varmistuakseen ettei kukaan nähnyt häntä. Hän hiipi pensaan taakse ja kurkisti sen yli. Dalit jähmettyi huomattessaan hänet. –Anteeksi, hän kuiskasi ja juoksi pois. Andrea soimasi itseään, miksi hän oli mennyt säikäyttämään tytön. Mutta toisaalta hän tiesi, että tyttö tulisi takaisin. –Mitä sinä täällä teet? Andrea hypähti säikähdyksestä ja kääntyi ympäri. –Et kai tee mitään kiellettyä? kysyi Andrean paras kaveri Helleda. –Een, minä vain kadotin rannekoruni pensaikkoon, Andrea valehteli ja lähti kävelemään takaisin koululle. Enää yksi tunti koulua jäljellä, ja sitten hän lähtisi kotiin. Helleda juoksi hänet kiinni. –Mitä isäsi vastasi? Hän kysyi. –Ai mihin? –No etkä sinä muka muista? Helleda katsoi Andreaa. –Sinun piti kysyä isältäsi, että oliko mahdollista hankkia sinulle uusi mekko sadonkorjuu juhlaan varten. –Ai niin, anteeksi minä unohdin. Andrea oli tyystin unohtanut koko juhlan. Vaikkakin sen pitäisi olla mahdotonta, sadonkorjuujuhla on suurin juhla koko Intiassa. Silloin juhliitaan onnistunutta riisi satoa ja mässäillään herkuilla. Andrea mietti, mahtoivatko Dalitit juhlia sadonkorjuuta. Tuskin, heillä ei ollut varaa. Kotimatalla Andrea kulki näyteikkunan ohi, jossa oli kauniita mekkoja. Erityisesti yksi pisti häntä silmään. Vaaleanpunainen kangas säkenöi valossa ja siinä oli sifonkinen helma. Mekko oli aivan ihana, mutta Andrea epäili isäänsä, hän ei välttämättä tahtonut ostaa minulle uutta mekkoa. Andrea päätti kuitenkin yrittää. Andreaa jännitti astua ovesta sisälle, hän mietti olisiko isä hyvällä vai huonolla tuulella. Jos isä oli hyvällä tuulella, Andrea saattaisi saada mekon. Isä istui olohuoneen pöydän ääressä ja luki sanomalehteä. Andrea ei halunnut häiritä lukemista, joten hän meni huoneeseensa, ja päätti isän mieliksi siivota sen. Äiti oli toisessa huoneessa imettämässä pikkuveljeäni. –Äiti, minä voin tehdä tänään ruoan, jos vain sopii, sanoin ovesta. Äiti nyökkäsi ja Andrea meni keittiöön. Hän kurkisteli kaappeihin ja sai kokoon tarvikkeet uunikana paistoksen tekemiseen. Andrea puki päällensä äidin esiliinan ja alkoi voidella uunivuokaa. Hän lisäsi vuoan pohjalle riisiä. Seuraavaksi hän valmisti kastikkeen ruokakermasta, mausteista ja tomaatti soseesta. Riisien päälle hän levitti tomaattiviipaleita ja punasipuliviipaleita. Päälle hän kaatoi kastikkeen ja asetteli kanankoivet koko komeuden päälle. Andrea kruunasi ruoan vielä juustoraasteella, jonka hän levitti kanojen päälle. Kun ruoka oli uunissa Andrea kattoi pöydän. Kyllä minä ruokaa osaan laittaa, hän ajatteli. Koko perhe kehui Andrean ruokaa, jopa isä, -joka usein vain närppi ruokaansa- nyrpeästi, söi ruokansa vauhdilla. Kun isän hyväntuulisuus oli taattu Andrea otti mekkoasian puheeksi. –Isä, minä mietin, että olisiko mahdollista ostaa minulle uusi mekko sadonkorjuu-juhlaan? hän kysyi. Isä mietti hetken ja vastasi sitten. –No kyllähän näin hyvälle kokille pitää edustava mekko hankkia, isä sanoi. Andrea oli yllättynyt ja innoissaan. Hän juoksi pöydän yli halaamaan isää. –Voi kiitos isä, hän sanoi ja rutisti isää. –Niin, kaunis mekko parantaa mahdollisuuksia saada hyvä aviomies.